

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 742/2014-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. decembra 2014 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., vedené pod sp. zn. Rvp 2519/2014 až sp. zn. Rvp 2520/2014, sp. zn. Rvp 3581/2014, sp. zn. Rvp 4457/2014, sp. zn. Rvp 5397/2014 a sp. zn. Rvp 7824/2014 až sp. zn. Rvp 7853/2014 vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 14 NcC 112/2012 z 19. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 2519/2014), sp. zn. 9 NcC 113/2012 z 19. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 2520/2014), sp. zn. 3 NcC 90/2013 z 30. októbra 2013 (sp. zn. Rvp 3581/2014), sp. zn. 8 NcC 10/2014 z 31. januára 2014 (sp. zn. Rvp 4457/2014), sp. zn. 3 NcC 247/2012 z 22. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 5397/2014), sp. zn. 6 NcC 303/2012 z 25. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 7824/2014), sp. zn. 11 NcC 303/2012 z 29. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 7825/2014), sp. zn. 9 NcC 301/2012 z 25. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 7826/2014), sp. zn. 6 NcC 305/2012 z 25. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 7827/2014), sp. zn. 8 NcC 310/2012 z 23. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 7828/2014), sp. zn. 4 NcC 306/2012 z 29. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 7829/2014), sp. zn. 9 NcC 278/2012 z 25. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 7830/2014),

sp. zn. 2 NcC 296/2012 z 26. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 7831/2014), sp. zn. 8 NcC 318/2012 z 23. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 7832/2014), sp. zn. 6 NcC 304/2012 z 25. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 7833/2014), sp. zn. 2 NcC 261/2012 z 24. októbra 2012 (sp. zn. Rvp7834/2014), sp. zn. 6 NcC 281/2012 z 25. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 7835/2014), sp. zn. 11 NcC 281/2012 z 29. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 7836/2014), sp. zn. 4 NcC 279/2012 z 29. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 7837/2014), sp. zn. 14 NcC 296/2012 z 23. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 7838/2014), sp. zn. 11 NcC 285/2012 z 29. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 7839/2014), sp. zn. 11 NcC 289/2012 z 29. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 7840/2014), sp. zn. 11 NcC 33/2014 z 30. apríla 2014 (sp. zn. Rvp 7841/2014), sp. zn. 8 NcC 9/2014 z 31. januára 2014 (sp. zn. Rvp 7842/2014), sp. zn. 14 NcC 8/2014 z 10. februára 2014 (sp. zn. Rvp 7843/2014), sp. zn. 8 NcC 24/2014 zo 6. marca 2014 (sp. zn. Rvp 7844/2014), sp. zn. 5 NcC 304/2012 z 26. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 7845/2014), sp. zn. 8 NcC 303/2012 z 23. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 7846/2014), sp. zn. 8 NcC 311/2012 z 23. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 7847/2014), sp. zn. 9 NcC 280/2012 z 25. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 7848/2014), sp. zn. 5 NcC 299/2012 z 26. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 7849/2014), sp. zn. 3 NcC 298/2012 z 29. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 7850/2014), sp. zn. 9 NcC 311/2012 z 25. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 7851/2014), sp. zn. 5 NcC 294/2012 z 26. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 7852/2014) a sp. zn. 3 NcC 295/2012 z 22. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 7853/2014) a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOŠŤ, s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 2519/2014 až sp. zn. Rvp 2520/2014, sp. zn. Rvp 3581/2014, sp. zn. Rvp 4457/2014, sp. zn. Rvp 5397/2014 a sp. zn. Rvp 7824/2014 až sp. zn. Rvp 7853/2014 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 2519/2014.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOŠŤ, s. r. o., o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na ich prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 17. marca 2014, 3. apríla 2014, 16. apríla 2014, 12. mája 2014 a 30. júna 2014 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na zákonného sudcu zaručeného v čl. 48 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 14 NcC 112/2012 z 19. októbra 2012, sp. zn. 9 NcC 113/2012 z 19. októbra 2012, sp. zn. 3 NcC 90/2013 z 30. októbra 2013, sp. zn. 8 NcC 10/2014 z 31. januára 2014, sp. zn. 3 NcC 247/2012 z 22. októbra 2012, sp. zn. 6 NcC 303/2012 z 25. októbra 2012, sp. zn. 11 NcC 303/2012 z 29. októbra 2012, sp. zn. 9 NcC 301/2012 z 25. októbra 2012, sp. zn. 6 NcC 305/2012 z 25. októbra 2012, sp. zn. 8 NcC 310/2012 z 23. októbra 2012, sp. zn. 4 NcC 306/2012 z 29. októbra 2012, sp. zn. 9 NcC 278/2012 z 25. októbra 2012, sp. zn. 2 NcC 296/2012 z 26. októbra 2012, sp. zn. 8 NcC 318/2012 z 23. októbra 2012, sp. zn. 6 NcC 304/2012 z 25. októbra 2012, sp. zn. 2 NcC 261/2012 z 24. októbra 2012, sp. zn. 6 NcC 281/2012 z 25. októbra 2012, sp. zn. 11 NcC 281/2012 z 29. októbra 2012, sp. zn. 4 NcC 279/2012 z 29. októbra 2012, sp. zn. 14 NcC 296/2012 z 23. októbra 2012, sp. zn. 11 NcC 285/2012 z 29. októbra 2012, sp. zn. 11 NcC 289/2012 z 29. októbra 2012, sp. zn. 11 NcC 33/2014 z 30. apríla 2014, sp. zn. 8 NcC 9/2014 z 31. januára 2014, sp. zn. 14 NcC 8/2014 z 10. februára 2014, sp. zn. 8 NcC 24/2014 zo 6. marca 2014, sp. zn. 5 NcC 304/2012 z 26. októbra 2012, sp. zn. 8 NcC 303/2012 z 23. októbra 2012, sp. zn. 8 NcC 311/2012 z 23. októbra 2012, sp. zn.

9 NcC 280/2012 z 25. októbra 2012, sp. zn. 5 NcC 299/2012 z 26. októbra 2012, sp. zn. 3 NcC 298/2012 z 29. októbra 2012, sp. zn. 9 NcC 311/2012 z 25. októbra 2012, sp. zn. 5 NcC 294/2012 z 26. októbra 2012 a sp. zn. 3 NcC 295/2012 z 22. októbra 2012 (ďalej len „napadnuté uznesenia“).

V nadväznosti na obsahlu argumentáciu a s poukazom na rozhodovacu prax tak Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako i ústavného súdu sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví, že napadnutými uzneseniami krajského súdu označenými v petite jednotlivých sťažností boli porušené jej základné práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, označené uznesenia krajského súdu zruší a veci vráti krajskému súdu na ďalšie konania a zároveň jej prizná primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania. Sťažovateľka súčasne navrhuje, aby ústavný súd podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) *„vydal dočasné opatrenie, ktorým rozhodne o odklade vykonateľnosti napadnutého uznesenia...“*.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie

konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.A K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevylučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa už začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností uvedených vo výrokovej časti tohto uznesenia, z ktorého je nepochybná právna a skutková súvislosť týchto sťažností, ako aj na totožnosť v osobe sťažovateľky a krajského súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd uplatniac citované právne normy tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

II.B K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami

Ústavný súd po preskúmaní predmetu sťažností vedených pod sp. zn. Rvp 2519/2014 až sp. zn. Rvp 2520/2014, sp. zn. Rvp 3581/2014, sp. zn. Rvp 4457/2014, sp. zn. Rvp 5397/2014 a sp. zn. Rvp 7824/2014 až sp. zn. Rvp 7853/2014 týkajúcich sa napadnutých

uznesení krajského soudu a v kontexte svojich zistení dospel k záveru, že použitá argumentácia sťažovateľky v podaných sťažnostiach je totožná s jej právnou argumentáciou, ktorú použila v stovkách predošlých sťažností, ktorými sa ústavný súd už zaoberal v uplynulom období a v ktorých atakovala právne závery všeobecných súdov rozhodujúcich o námietkach zaujatosti vznesených sťažovateľkou v prvostupňových konaniach vedených pred okresnými súdmi, v ktorých si uplatnila svoje žalobné nároky podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

Vzhľadom na totožnosť tak v osobe sťažovateľky, ako aj totožnosť v použitej právnej argumentácii a skutkových okolnostiach, ktoré boli podstatné pre ustálenie záverov všeobecných súdov aj vo veľkom množstve prípadov predošlých (a tiež posudzovaných ústavným súdom, pozn.), ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľke sú nepochybne známe dôvody odmietnutia sťažností v obdobných prípadoch, ako aj vyslovený právny názor ústavného súdu na danú právnu problematiku. A keďže v rozsahu použitej zásadnej argumentácie sťažovateľky k napadnutým uzneseniam krajského súdu sa táto nemení, nie je potrebné uvádzať tie isté dôvody odmietnutia, ako to je aj v prípade týchto sťažností. Vzhľadom na uvedené sa preto ústavný súd plne stotožňuje s dôvodmi svojich predchádzajúcich rozhodnutí (napr. sp. zn. I. ÚS 102/2014 z 5. marca 2014, sp. zn. I. ÚS 92/2013 z 13. februára 2013, sp. zn. I. ÚS 293/2013 z 29. mája 2013, sp. zn. III. ÚS 350/2013 z 18. júla 2013, sp. zn. III. ÚS 534/2013 z 29. októbra 2013, sp. zn. II. ÚS 87/2014 z 30. januára 2014), ktoré skončili odmietnutím rovnakých, resp. podobných sťažností sťažovateľky z dôvodov tam uvedených. Ústavný súd v posudzovaných prípadoch nemá dôvod meniť svoje už ustálené právne názory, a preto v podrobnostiach odkazuje na už citované svoje skoršie rozhodnutia, v dôsledku čoho pristúpil k odmietnutiu týchto sťažností pre nedostatok svojej právomoci podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd zároveň zvyrazňuje, že nemohol prehliadnúť predovšetkým „hmotnoprávne“ aspekty tvoriace nosné dôvody podaných súdnych žalôb v konaní pred všeobecnými (exekučnými) súdmi v kontexte s už právoplatnými rozhodnutiami súdov

(všeobecných i ústavného), ktoré sa týkali množstva podobných prípadov súvisiacich s tým istým účastníkom, a to spoločnosťou POHOTOVOSTĚ, s. r. o. Tieto sú pre všetkých zainteresovaných už notoriou, preto nie je potrebná ich konkretizácia. Vzhľadom na tieto skutočnosti vyvstáva aj otázka, aký význam a efektivitu má pre sťažovateľku tento postup, keďže aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva nie je nevyhnutné ako predpoklad možnosti obrátiť sa na tento medzinárodný súdny orgán vyčerpať právny prostriedok nápravy na národnej úrovni, pokiaľ sa javí z materiálneho hľadiska v obdobných prípadoch ako neefektívny.

V závere ústavný súd poznamenáva, že právny zástupca sťažovateľky aj takýmto spôsobom zahlcuje ústavný súd podaniami, o ktorých je/musí si byť už dopredu vedomý, že nebudú v konaní pred ústavným súdom vzhľadom na rovnaký spôsob ich vybavenia v predošlom období úspešné, a ktorých spracovanie z hľadiska časového a kapacitného bráni ústavnému súdu venovať sa tým veciam, ktoré si zasluhujú pozornosť, dokonca i jeho zásah. Takýto postup advokátskej kancelárie ústavný súd vníma len ako snahu o získanie materiálnych prostriedkov (odmeny) bez ohľadu na to, či taký postup zákon umožňuje, a je to porušením buď zákonných, alebo etických povinností advokáta.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. decembra 2014